

Jeżeli na pytanie to należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy odpowiedź byłaby inna, gdyby przy określaniu stanu zapasów do przeniesienia i nadmiernej nadwyżki można było uwzględnić wzrost wielkości produkcji, przetworzenia lub sprzedaży podmiotu gospodarczego, czas dojrzewania odpowiednich produktów rolnych, czas tworzenia zapasów oraz inne okoliczności niezależne od podmiotów gospodarczych?

- 2.2) Czy pobieranie opłaty od nadmiernych zapasów jest zgodne z celem rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 również wtedy, gdy u podmiotu gospodarczego na dzień 1 maja 2004 r. zostanie ustalona nadmierna nadwyżka, ale wykaże on, że ze sprzedaży nadmiernej nadwyżki po dniu 1 maja 2004 r. nie uzyskał rzeczywistej korzyści w postaci różnicy cenowej?

(¹) Dz.U. L 139, str. 55.

(²) Dz.U. L 256, str. 1.

(³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-144/08)

(2008/C 171/24)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: I. Koskinen i D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o

- stwierdzenie, że używając niepełnej definicji zwykłego miejsca zamieszkania dla celów ewentualnych zwolnień podatkowych w związku z czasowym przywozem niektórych środków transportu, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 83/182/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień podatkowych we Wspólnocie, dotyczących niektórych środków transportu czasowo wwożonych do jednego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego (¹),
- obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dla celów ewentualnego zwolnienia podatkowego art. 7 ust. 1 dyrektywy 83/182/EWG ustanawia przepis dotyczący zwykłego miejsca zamieszkania, wedle którego ustala się właściwość przepisów danego państwa członkowskiego określających czasowy przywóz niektórych środków transportu oraz właściwość danego państwa członkowskiego do nałożenia podatków na dany środek transportu. Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 83/182/EWG przewiduje pewne wyjątki od zasady, wedle której zwykle miejsce zamieszkania jest miejscem, w którym osoba zamieszkuje przynajmniej 185 dni w roku. W szczególności, zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit 2 za zwykle miejsce zamieszkania osoby związanej zawodowo z innym miejscem niż jej więzi osobiste i która w rezultacie przebywa w różnych miejscach w dwóch lub więcej państwach członkowskich, uważa się miejsce, z którym jest związana osobiście przy założeniu, że ta osoba regularnie tam powraca. W sposób wyraźny zostało jednak wyjaśnione, że nie jest to konieczne w sytuacji, w której dana osoba przebywa w państwie członkowskim w celach wykonywania zlecenia w określonym czasie.

Mimo to, fińskie przepisy przewidują tego rodzaju przesłankę regularnego powracania również w przypadku, w którym dana osoba przebywa w Finlandii w celach wykonywania zlecenia w określonym czasie. W związku z tym Finlandia nie dokonała prawidłowej transpozycji art. 7 ust. 1 dyrektywy 83/182/EWG do prawa krajowego.

(¹) Dz.U. 1983 L 105, str. 59.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydane w dniu 22 stycznia 2008 r. w sprawie T-298/04 Efkon AG przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 3 kwietnia 2008 r. przez Efkon AG

(Sprawa C-146/08 P)

(2008/C 171/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Efkon AG (Przedstawiciel: M. Novak, Rechtsanwalt)

Dруга strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 stycznia 2008 r. (sprawa T-298/04) jako niezgodnego z prawem oraz polecenie Sądowi, aby przestąpił właściwej procedury i rozstrzygnął sprawę pod względem merytorycznym;